

ΣΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΝ ΜΥΘΙΚΟΝ ΣΕΙΡΗΝΟΝ

ΤΟΥ ΜΑΣ ΚΑΛΟΥΝ ΣΤΗΝ ΑΝΥΠΑΡΧΙΑ

ΔΕΝ ΚΑΕΙΝΟΥΜΕ ΤΑ ΑΥΤΙΑ ΜΑΣ

ΑΛΛΑ ΦΟΝΑΖΟΥΜΕ ΤΟΣΟ ΔΥΝΑΤΑ

ΟΣΤΕ ΟΙ ΚΡΑΥΤΕΣ ΜΑΣ ΝΑ ΣΥΝΤΡΙΦΟΥΝ

ΜΕ ΟΡΤΗ ΚΑΙ ΠΥΡΙΝΗ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ

ΤΙΣ ΜΕΛΟΔΙΕΣ ΤΗΣ ΑΣΧΗΜΙΑΣ...

Η τέχνη πηγάζει από την ανάγκη για δημιουργία. Το να διατηρήσεις την τέχνη στην πρωταρχική της μορφή δηλαδή σαν αγνή έκφραση τών αναγκών δημιουργίας την καθιστά πύρινη, ανεξέλεγκτη, αληθινά επαναστατική, ανεξάρτητα από τη μορφή της τέχνης ή τις προθέσεις του δημιουργού. Από τη στιγμή που η δημιουργία δηλητηριάζεται από την εμφυτευμένη σε όλους μας STAR-SYSTEM λογική χάνει ολη τη δύναμη της, ακινδυνοποιείται και αλλοτριώνεται αφού μετατρέπεται σε εμπόρευμα-θέαμα για να εκπληρώσει φιλοδοξίες και απώτερους σκοπούς του εκάστοτε δημιουργού πάνω στο τρίπτυχο χρήμα-φήμη-δόξα, ή απλά και μόνο την επιθυμία να περαστούν κάποιες νότες στη μουσική ιστορία..

Μα γιατί απαραίτητα η τέχνη αλλοτριώνεται;

-Γιατί μεσολαβείται. Για την εκπλήρωση των κρυφών ή φανερών φιλοδοξιών ανάμεσα στο δημιουργό, στο δημιουργήμα του και στου ενδιαφερόμενους για την τέχνη του ανθρώπους παρεμβαίνουν (τα) ΜΕΣΑ. Μέσα τα οποία είναι φορείς εργολαβικών και εμπορευματικών λογικών οι οποίες αποτελούν βασικές εξουσιαστικές αρχές. Δηλαδή στόχος τους είναι να αναπαράγουν την ιεραρχική, καταπιεστική κοινωνική δομή.

Και ποια είναι αυτά τα μέσα;

-Οι εργολάβοι της δημιουργίας. Αυτοί που αναλαμβάνουν τη διευκόλυνση της παραγωγής του "εμπορεύματος". Είτε είναι μουσικές εταιρίες (πληρωμένα STUDIO και κοπές) είτε MANAGERS και διοργανωτές συναυλιών (DIDI MUSIC, MARLBORO, Δήμοι, γραμματεία νέας γενιάς κ.λ.π.) που προσφέρουν χώρους συναυλιών πολλές φορές τσάμπα για "κοινωνικούς σκοπούς" όπως ειρήνη, AIDS κ.λ.π. χρησιμοποιώντας "σκληρούς" ήχους για να επιδείξουν τις "δημοκρατικές-κοινωνικές" ευαθησίες τους. Στο θέατρο του παραλόγου αυτοί που διαιωνίζουν τον κοινωνικό ρατσισμό, καταπίεση και τα φυλετικά μίσση χρειάζονται ένα άλλοθι κοινωνικής ευαισθησίας. Και τους το προμηθεύει απλόχερα η μουσική βιομηχανία με το "ανεξάρτητο" εμπόρευσμά της. -Οι έμποροι της δημιουργίας. Αυτοί που αναλαμβάνουν να "σπρώξουν" το εμπόρευμα μέσω του δίπτυχου διαφήμισης-προώθησης. Και πάλι συρφετός από μικρές "ανεξάρτητες" και μεγάλες εταιρίες, "μικρά" και "μεγάλα" CLUBS, ραδιοφωνικοί σταθμοί, μουσική τηλεόραση κ.λ.π. Εδώ η μεγάλη απάτη κρύβεται στο μύθο του μικρού-"ανεξάρτητου" π.χ. "δεν παίζουμε στο ΡΟΔΟΝ (μεγάλο) αλλά παίζουμε στο ΑΝ (μικρό) που έχει φθηνό εισιτήριο, δεν έχει νταβάδες αλλά μπαίνεις και τσάμπα. "Ποια η διαφορά ανάμεσα στο ΡΟΔΟΝ και στο ΑΝ; ΚΑΜΙΑ. Στην κοινωνία του εμπορεύματος τα πάντα έχουν μια τιμή. Η τιμή αυτή μπορεί να είναι φθηνή, μπορεί ακριβή, μπορεί και τσάμπα(1). Ούτως ή άλλως το κάθε εμπόρευμα μπορεί να τιμαται από 0 έως 1...000 δρχ. Ο μύθος του "μικρού ανεξάρτητου" (CLUB, περιοδικού, εταιρίας, δισκάδικου κλπ) είναι απλώς το φθηνό εμπόρευμα στα ράφια της μουσικής βιομηχανίας, απαραίτητο για να ταΐσει "επανάσταση" τους "νεολαούς αμφισβητίες" και να ακινδυνοποιήσει την αμφισβήτηση τους μέσα σε CLUBS ή συναυλιές-δικα κατά τη διάρκεια του Σαββατόβραδου. Τα ίδια ισχύουν και για δεκάδες άλλες "ανεξάρτητες" μορφές του θεαματικού μηχανισμού.

(1): Ο όρος τσάμπα είναι καθαρά εμπορευματικός. Τσάμπα δεν σημαίνει χωρίς αντίτιμο. Είναι το χάρισμα για το χάρισμα, δηλαδή η σκόπιμη εκμετάλλευση της πράξης για μελλοντικό όφελος (διαφήμιση-δημιουργία εντυπώσεων) καθώς και η ανταλλαγή του εκάστοτε εμπορεύματος όχι με χρήμα, αλλά με γόητρο το οποίο εισπράττει ο έμπορος/εταιρία.

Ετσιπώς μπορούν συγκρότηματα τύπου RAGE AGAINST THE MACHINE, BAD RELIGION, EXTREME NOISE TERROR, NOFX κλπ. να διατηρούν επαναστατική φλόγα στην δημιουργία τους ενώ έχουν μεσολαβηθεί-παραμορφωθεί-αφωμειωθεί από τους παραπάνω μηχανισμούς; Αυτό που μένει τελικά είναι αυτό που φαίνεται: επαναστατική συσκευασία (κενοί στίχοι-συνθήματα: FUCK YOU I WON'T DO WHAT YOU TELL ME, EXTREME LOOK, VIDEO CLIP με μπάχαλα & προκλητικά μπλουζάκια), που δημιουργεί άλλη μια мода για τη πασαρέλα του θεάματος. Παράλληλα οι αποστάσεις μεταξύ "κοινού" και "δημιουργού" μεγαλώνουν γεννώντας ιεραρχίες, STAR και FANS (οπαδούς-πιστούς) αναπαράγοντας έτσι με τον καλύτερο τρόπο αυτά που υποτίθεται ότι οι "ανεξάρτητοι" μέσω των στίχων τους θέλουν να καταστρέψουν. Τα πράγματα είναι πολύ απλά: το "εναλλακτικό -ανεξάρτητο" είναι η EXTREME εκδοχή του πολιτισμού του σήμερα. Από τη στιγμή που αρνούμαστε να είμαστε θεατές της ζωής μας τότε η ρήξη με αυτόν τον πολιτισμό και τις αξίες του είναι μονόδρομος. Ο πολιτισμός του αύριο-της ουτοπίας είναι απολύτως διαφορετικός με τον σημερινό. Με όπλο μας τη διαφορετικότητα στην τέχνη και σ' όλους τους τομείς της καθημερινότητας μας διευρύνουμε το ρήγμα. Ότι δεν τους καταστρέφει τους ενισχύει.

ΤΕΧΝΗ ΚΑΙ ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗ

Η αυτοοργάνωση των αναγκών μας αποτελεί καίριο πλήγμα στους φορείς κυριαρχίας γιατί καταργεί τους "εργολάβους". Στον τομέα της μουσικής τον οποίο σαν εν δυνάμει συλλογικότητα γνωρίζουμε καλύτερα από άλλους τομείς τέχνης η αυτοοργάνωση έγκειται σε πολύ απλά εγχειρήματα όπως η εξασφάλιση χώρων για συναυλίες ή άλλα εγχειρήματα καθώς και η οργάνωση τους. Ο τρόπος οργάνωσης βασίζεται πάνω στη συνεργασία και τη διάθεση των συλλογικοτήτων καθώς και φίλων χωρίς μεσάζοντες-"ειδικούς", σπόνσορες κλπ. Μετά από μια αρκετάχρονοβόρα, κουραστική αλλά απολύτως ευχάριστη διαδικασία το αποτέλεσμα είναι μια σύνθεση από τις ιδιαιτερότητες της κάθε συλλογικότητας και η ανάγκη των συλλογικοτήτων να μοιραστούν το πολύ όμορφο εγχείρημα που πραγμάτωσαν. Και αυτή η ανάγκη είναι πραγματικά που κάνει τους συμμετέχοντες σε μια συναυλία να γίνονται κομμάτι αυτής, με την προϋπόθεση ότι δεν υπάρχουν αποστάσεις μεταξύ δέκτη και δημιουργού. Αυτή η προϋπόθεση συμβαίνει μόνο όταν οι δημιουργοί δεν αντιλαμβάνονται τον εαυτό τους ως κάτι ανώτερο και επομένως δεν απολαμβάνουν κανένα προνόμιο ενώ παράλληλα θα πρέπει και οι άνθρωποι που λειτουργούν ως δέκτες και εν δυνάμει πομποί να μην αντιλαμβάνονται τους δημιουργούς ως κάτι απρόσιτο, ανώτερο προσδίδοντας στον δημιουργό χαρακτηριστικά που ο ίδιος ίσως απόποιείται. Δηλαδή για να επιτευχθεί η επικοινωνία σε μία αυτοοργανωμένη (DO IT YOURSELF) συναυλία θα πρέπει να καταργηθούν οι αποστάσεις αμφίδρομα. Και αυτό είναι θέμα ποιότητας πομπού-δέκτη. Βέβαια η αυτοοργάνωση προχωράει και σε μεγαλύτερα εγχειρήματα όπως δίσκοι, δύκτιο διανομών κλπ. αλλά εμμένουμε στη συναυλία γιατί υπάρχει άμεση επάφη πομπού-δέκτη και αυτό καθιστά την επικοινωνία, που είναι και στόχος, ευκολότερη από ότι στα άλλα εγχειρήματα.

ΤΕΧΝΗ ΚΑΙ ΕΜΠΟΡΕΥΜΑΤΟΠΟΙΗΣΗ

"Ποιά η διαφορά ενός φτηνού CLUB που μπορείς να μπείς και τσαμπα από μια DO IT YOURSELF (D.I.Y.) συναυλία που υποχρεούσαι τις περισσότερες φορές να πληρώσεις εισιτήριο;" Είναι γεγονός ότι πολλές φορές για να μπείς σε ένα CLUB-συναυλιάδικο το εισιτήριο είναι πιο φτηνό από μια D.I.Y. συναυλία. Αν όμως οι συγκρίσεις ξεκινήσουν από το οικονομικό τότε το παιχνίδι έχει χαθεί οριστικά. Ένας έμπορος μπορεί να αποτιμήσει το εμπόρευμα του όσο θέλει. Σε μια D.I.Y. συναυλία το εισιτήριο υπάρχει για την κάλυψη των εξόδων (ΑΝ έχει εισιτήριο). Δεν υπάρχει η ευχέρια που έχει ο έμπορος να βάζει όποια τιμή θέλει στο εισιτήριο αλλά ούτε και η επιθυμία να γίνει αυτό γιατί πολύ απλά Η ΕΚΦΡΑΣΗ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΕΜΠΟΡΕΥΜΑ.

Όμως το εισιτήριο ανεξάρτητα αν είναι ακριβό, φτηνό, κόστους ή τσάμπα εμπεριέχει εμπορευματική λογική. Αυτό είναι μια αντίφαση που όμως είναι στο χέρι μας να την καταργήσουμε. Η εμπορευματική λογική της εισόδου θα καταργηθεί με την ενεργή συμμετοχή. Αφού πρώτα γίνει κατανοητό ότι κάποιοι άνθρωποι κατανάλωσαν πρόθυμα αρκετές εργατώρες για να στηθεί ένα εγχείρημα που ανήκει σε όλους δόσους έρχονται σε μια συναυλία, οι δέκτες έχουν τη δυνατότητα να συμμετάσχουν με τη διαφορετικότητα τους και όχι απλώς να καταναλώσουν στείρα PUNK ή οποιαδήποτε άλλη ατμόσφαιρα. Δηλαδή καταργώντας τους ρόλους ο πομπός λειτουργεί και ως δέκτης αλλά και ο δέκτης ως πομπός. Αν αυτό γίνει συνείδηση τότε η οικονομική συμμετοχή για να βγούν τα έξοδα και να εξασφαλιστεί η συνέχεια των εγχειρημάτων θα είναι αυτονόητη. Έτσι δεν θα χρειάζεται η παρουσία κάποιου στην πόρτα σε άχαρο ρόλο "εισπράκτορα" αλλά θα αρκεί ένα κουτί για να συμμετεχει ο καθένας όπως μπορεί και οικονομικά στα εγχειρήματα. Έτσι θα έχει συντριφτεί οποιαδήποτε εμπορευματική λογική γιατί θα έχουν καταργηθεί οι ρόλοι ("καλλιτέχνη"-ειδικού, "κοινού", "πόρτας" κλπ.) αρα και οι ιεραρχίες και οι ανισότητες που γεννάν αυτές. Το ρήγμα έχει ήδη μεγαλώσει. Είναι απλά θέμα επιλογών και ποιότητων.

Καλό βόλι μάγκες.

Σεπτέμβριος του '96, ΨΥΧΩΣΗ.

